

Òscar Tusquets

La creació de les formes com a divertiment

És un tòpic definir-lo com l'arquetip de l'home del Renaixement, però hi encaixa. Es dedica a parts iguals a l'arquitectura i al disseny industrial –“disseny d'objectes”, rectifica–, a més de pintar. I és autor d'un llibre de reflexions sobre l'entorn formal, *Más que discutible* (Tusquets Editors), mitjà que li permet expressar idees inviables en aquestes tres disciplines. “Són arts poc pedagògics o transmissors d'idees; hi ha moltes qüestions que mai no podré explicar a través d'ells.” Rebutja qualsevol indicatiu de supèrbia en la compaginació professional d'arquitectura i disseny industrial, “faig el que em diverteix”, i assegura que aquesta dualitat es dona tant a Barcelona, com a Milà o a Viena. Conciliar totes dues dedicacions no és cap extravagància: “La majoria d'arquitectes bons catalans tenen interès en el disseny d'objectes.” Conscient de les tendències en art, assegura que el retorn a les línies clàssiques en arquitectura està totalment passat de moda, malgrat que ell mateix hi va treballar. I el pes de les modes és “tremendament arbitrari, dràstic i autoritari” en la projecció d'edificis; amb l'agreujant que “l'arquitectura és tan lenta que la brutal imposició d'una moda encara es fa més absurda”. La pròpia solució per aconseguir la vigència passa per “anar a la teva, i algun dia la moda passarà per tu; si sempre es va darrere la moda, mai no s'està de moda”. La condecoració com a Cavaller de l'Orde de les Arts i les Lletres de França (1995) augmenta una galeria de distincions i honors. “No crec que els premis siguin perillosíssims, sinó que són relativament importants.” La seva actitud davant de guardons com el Nacional de Disseny (1988), la Creu de Sant Jordi (1987) o l'ARDI-Montblanc (1993) és “alegrar-me si me'l donen, i no posar-me gens trist si no me'l donen”.

Adriana Clivillé

Foto: Leopoldo Pomés

